

Credo

Andrzej MARKIEWICZ

Istotą mojej twórczości jest kondensacja form polegająca na syntetyzowaniu i generalizowaniu doświadczeń, przeżyć, wrażeń - aż do punktu, w którym zaczynają one mówić nie o swej własnej odrębności, o swoim odrębnym istnieniu, ale stają się znakami ogólnych idei; przytaczając słowa Leszka Brogowskiego: „... pozwala dokonać przejścia od widzenia do poznania, albo jeszcze lepiej: pomaga uczynić widzenie rozumniejszym.” Zabiegi te zbliżają powstałe prace, choć tworzone przy pomocy innego języka do dyskursu filozoficznego - pytania o byt, o to, co ogólne, co jednostkowe, do badania opozycji materialne - niematerialne, fizyczne - duchowe. Przemyślenia dotyczące problemu konstruowania postawy artystycznej wobec sytuacji i zjawisk z otaczającego świata..... spointuję słowami prof. Henryka Hoffmana: „Sztuka to nie nauka, a dociekanie istoty przekazu artystycznego bywa najtrudniejsze do słownej interpretacji. No bo jak tu opowiedzieć symfonię Bacha, albo objaśnić, nie banalizując artystycznego przesłania, np. wiersz Szymborskiej pt. „Dworzec”, lub wyeksplikować precyzyjnie szczególny klimat obrazków Nikifora? Zupełnie też nie jest możliwe przekonujące wykazanie związku dzieła sztuki z jakimś praktycznym jego zastosowaniem”.